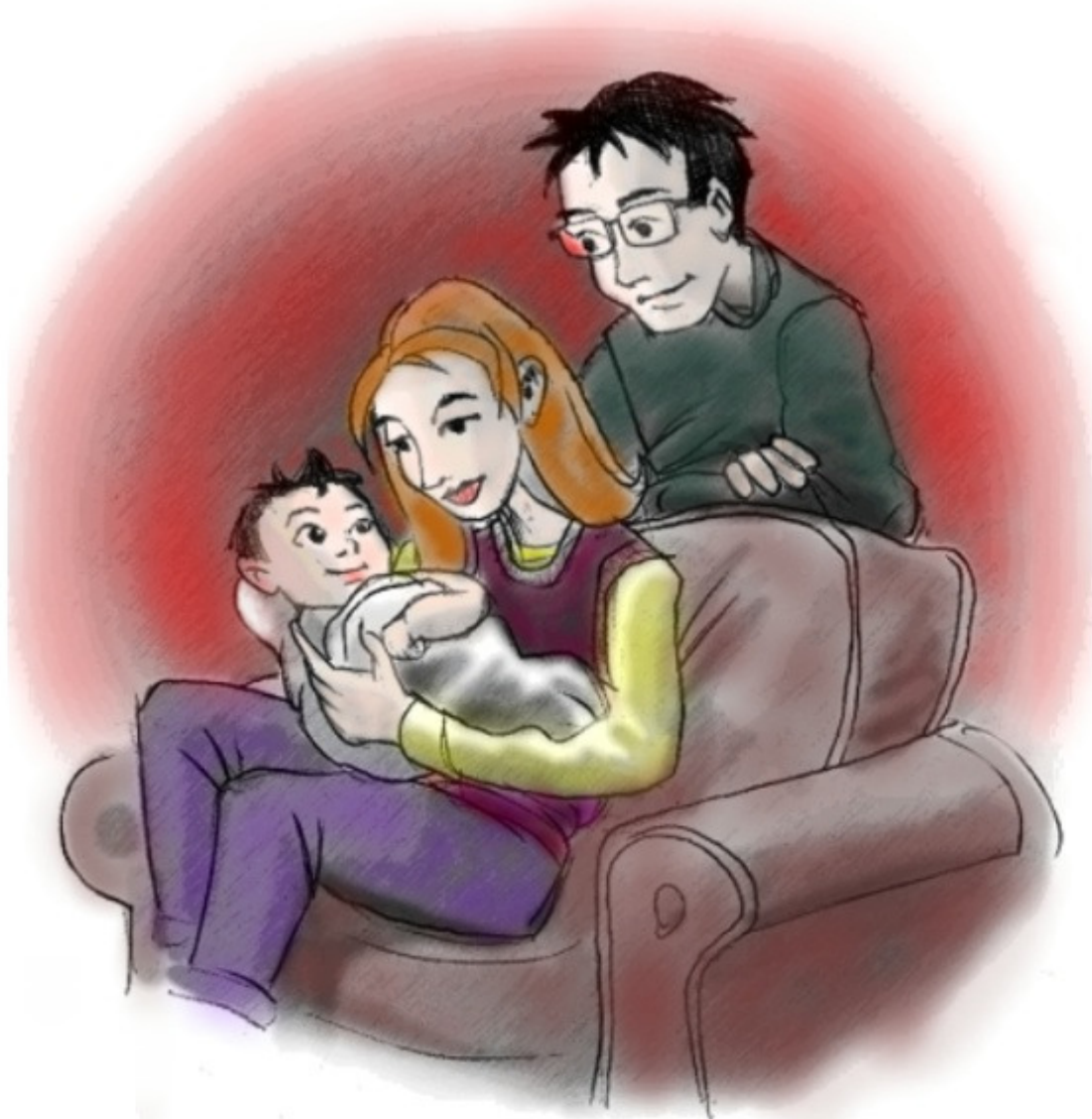

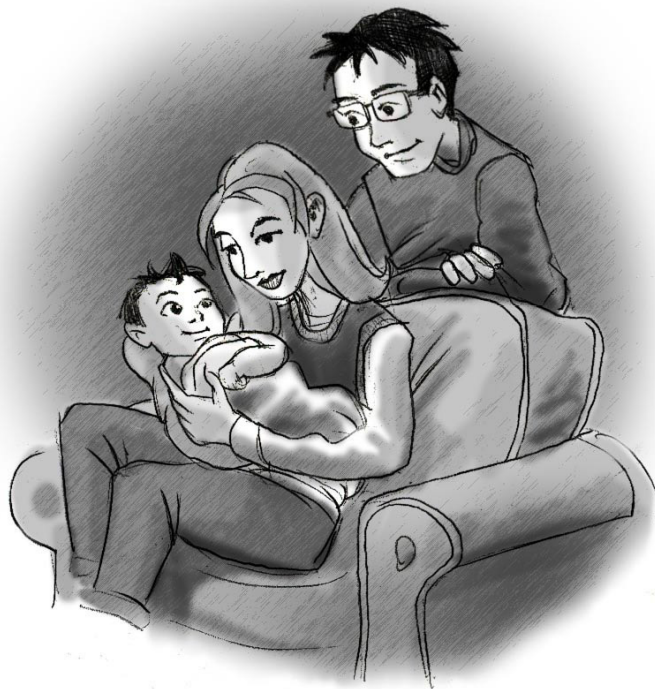
Harry's Eerste Kerst

G. NORMAN LIPPERT

Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling

Harry's Eerste Kerst

Een Sluipwegwijzer Kerstverhaal.
G. Norman Lippert

Vertaling: Jos Berghenegouwen

e moet het toegeven,' zei de jonge man die goedkeurend zijn kin ophief en door de drukke straat keek. 'De stad is leuk met de feestdagen.'

'Je kunt toegeven wat je wilt,' gnuifde de kastanjebruinharige vrouw naast hem, stappend over een olieplas op het voetpad. 'Dat maakt het nog niet waar. Ik heb liever een Kerstmis in Berkshire. Ik kan niet in de sfeer komen met een piepschuim sneeuwmannetje vastgeprikt aan de antenne van een taxi.'

'De lichtjes zijn leuk,' merkte de man onverstoorbaar op. 'En het gevoel van drukte en gezelligheid. Het is of we op de Noordpool zijn en alle mensen zijn de elfjes van de Kerstman.'

'Ik heb teveel elfjes gekend om te denken dat daar iets heugelijks aan is, James.' Ze trok haar wollen muts diep over haar wenkbrauwen en huiverde. 'En hoe kan het nu zo koud zijn zonder dat het sneeuwt.' De man glimlachte en duwde met zijn heup speels tegen de hare.

'Vooruit Lil. 't Is de eerste keer sinds maanden dat we samen uit het huis zijn. Het is weliswaar geen betoverde arresletocht door een winterwonderland, maar het is Kerstmis. En *iemand* die ik ken gaat helemaal weg zijn van wat ik hier in deze zak heb.' De man hield een klein wit tasje omhoog met de opdruk *Zacharinus, Wegisweg*, in donkerrode letters. De vrouw glimlachte en griste het tasje uit zijn handen.

'Hij is te jong om te beseffen wat voetjespyjama's zijn. Al wat hij weet is dat ze zijn kleine teentjes de hele nacht warm houden.'

'Ik had het niet over *hem*,' antwoordde de man James, snel zijn arm om de vrouw, Lily, leggend en haar tegen zich aan trekkend. Ze slaakte een klein gillette en liet hem begaan.

'Ik ben gek op hem, wat hij ook draagt. Maar de groene kleur past mooi bij zijn ogen, vind je niet?'

James rolde overdreven met zijn ogen. 'Dat vond ik ook de laatste drie keer dat je het in de winkel vroeg. Ik ben nog niet van gedachten veranderd, maar dat kan gebeuren als je het nog een keer vraagt.'

'Het kan geen kwaad om me tegemoet te komen, tenminste, zolang we er één hebben. Wacht maar tot we er een huisvol van hebben.'

'Zoals die familie in de uitverkoophoek bij Zacharinus?' reageerde James geschokt. 'Daar moet je geen grapjes over maken. Ik heb nog nooit zoveel rood haar gezien. Ik ben

er behoorlijk zeker van dat een van die “leuke kinderen” probeerde om een Zonko stinkbom in mijn jaszak te stoppen. Kleine donder kan niet meer dan een jaar of acht zijn geweest.’

‘O, maar heb je die tweeling gezien? Nou, dat was echt schattig, vond je niet?’

‘Nu ben je me echt aan het plagen. Laten we eerst maar een poosje met één baby oefenen, dan hebben we het nog wel over om door te gaan tot een dozijn. Afgesproken?’

Lily antwoordde niet. Ze liet terwijl ze liep het kleine zakje aan haar zij bungelen, haar ogen peinzend. James keek opzij naar haar.

‘Je maakt je toch geen zorgen meer?’ vroeg hij zachtjes.

Lily schudde iets met haar hoofd, niet helemaal ontkennend en haalde haar schouders op. Ze zuchtte oppervlakkig en zei, ‘Hoe kan ik dat niet doen?’

Toen ze stopte bij een druk kruispunt haalde James diep adem. Een smerige bus ronkte voorbij, een pluim uitlaatgas achter zich latend. James draaide zich om en keek naar zijn vrouw.

‘Je hoorde wat het Schoolhoofd zei, Lil. Zelfs als de profetie echt is, zijn wij volledig veilig. Zoals hij zei, als het nodig zou zijn kunnen we het huis verbergen, een Geheim Houder kiezen en ons gemak houden tot het gevaar voorbij is. Je kunt erop vertrouwen dat die goeie ouwe Perkamentus weet waar hij het over heeft, dus...’

Lily keek onderzoekend in James’ ogen omhoog, haar wenkbrauwen lichtjes gefronst. Na een moment keek ze weg.

‘Kom op,’ zei ze, hem wegtrekkend aan zijn hand en van het voetpad stappend. Ze staken over en liepen zwijgend door.

De Dreuzelmenigte stroomde om hen heen als een rivier om een rots, gespannen en in gedachten, sjouwend met pakketten en taxi’s aanroepend. Lily keek omhoog naar de ramen van de huizen in de drukke straat. Ze kende dit gebied redelijk goed, ondanks haar openlijke weerszin voor de stad. Een van haar beste vriendinnen van school, Anastacia Troika woonde nu op de tweede etage aan de andere kant van de straat. Lily zocht het gebouw met haar ogen af en vond gemakkelijk het raam van Stacia’s flat; kleurig licht knipperde achter de kanten gordijnen. Dreuzels die voorbij gingen zouden aannemen dat het licht van een TV was, maar Lily wist beter. Stacia hield ervan haar Kerstboom te versieren met levende Russische Knippervogels, hun kleine flitsende vleugels verlichtte de boom terwijl ze hun smetteloze kleine nestjes maakten tussen de takken. Lily had haar tijdens hun derde jaar geholpen om precies zo’n boom in de Griffioendor meisjesslaapkamer op te zetten, totdat Perkamentus had opgemerkt dat de Knippervogels’ kleurige flitsende vleugels en hun kwetterende zang voor de nodige overlast voor de meisjes die in de buurt ervan, die probeerden te slapen, zorgde. Lily had altijd Chirstiana Kraaieveld ervan verdacht bij Perkamentus geklaagd te hebben en niet omdat de kleine vogeltjes haar ‘s nachts wakker hielden.

Christiana was gewoon vervelend en ijdel en ze had de neiging om aan alles een hekel te hebben waarvan gedacht kon worden dat het mooier was dan zij. Dit was Lily's sterke overtuiging, zo niet een opgevat feit. Vreemd genoeg woonde Christiana nu in een penthouse op de andere hoek, samen met haar enge tweelingbroer Christofer. Geen van hen werkte, voor zover het oude schoolnetwerk van Lily's vrienden wist, maar de Kraaiveldfamilie was welgesteld en iedereen nam aan dat het penthouse aan de tweeling was gegeven door hun teruggetrokken levende vader.

Terwijl ze aan James zijde voortliep vroeg Lily zich af hoeveel andere ramen daarboven behoorden aan toverfamilies, of hoeveel van de winkels langs de drukke straat, in het geheim, door tovenaren en heksen gedreven werden. Wegisweg en zijn geheime omgeving waren vrij groot, maar toch wist Lily dat veel van de winkels die feitelijk buiten het geheime gebied lagen, geheime achterkamers hadden en onopvallende kantoortjes om duizenden magische mensen die dagelijks door het gebied reisden te voorzien van het nodige; "Wegisweg afvoer", had haar vader het altijd toegenegen genoemd.

Sommige van de geheime toverwinkels verkochten alleen maar goedkoop magisch kookgerei en snuisterijen, als de afschuwelijke koekoeksklok die James vorig jaar voor haar gekocht had, maar sommigen van hen handelden in veel duisterder diensten. Zonder reden dacht Lily aan de Kraaieveld's en hun geheimzinnige penthouse. Zou het mogelijk zijn dat ze, als het ware, deelgenoot waren van een soort van zaken waarbij ze hun gemakkelijk gelokaliseerde huis gebruikten als ontmoetingsplaats? Lily schudde haar hoofd en glimlachte vaag. Alleen omdat je haar niet mag, dacht ze bij zichzelf, betekend dat niet dat je haar mag voorstellen als hoofd van een of andere duistere samenzwering.

Ze besloot haar overpeinzingen niet met James te delen. Hij had een uitgesproken hekel aan Christina's Kraaieveld's broer Christofer, en zou waarschijnlijk in gedachten de arme dwaas veroordelen tot levenslang in Azkaban voor ze terug waren bij hun voordeur aan Goderics Eind.

Toen ze de volgende hoek naderden, stond een ongelukkig uitziende, nogal dunne, Kerstman met een bel te zwaaien en aan iedereen die het horen wilde prees hij de fantastische aanbiedingen die er in de winkel achter hem waren. Bij het passeren van hem, haakte James in Lily's elleboog en trok haar met een scherpe bocht om de hoek die leidde naar een smalle straat.

'Waar gaan we heen?' vroeg Lily verbaast aan haar echtgenoot.

'Ik wil je niet bezorgd maken lief, maar laten we een beetje sneller lopen en goed opletten.'

'Waar heb je het over?'

'Ik weet het niet zeker, maar ik heb vaak genoeg rondgeslopen om een sluiper te herkennen. Ik denk dat iemand ons volgt.'

Lily haalde snel en diep adem, maar James sprak voor ze haar angst uit kon spreken.

‘Maak je geen zorgen, Lil, wie het ook is, ze zijn niet ouder dan wij en niet iedereen is zo goed in het volgen van mensen als Sluipvoet. Hij viel mij op toen we stopte op de hoek van de vorige straat. Hij draaide zich en staarde in de etalage van een schoenenwinkel alsof hij de schoenen aan het tellen was.’

‘Dus moeten we gewoon Verdwijnselen naar huis,’ hijgde Lily dringend. ‘Waarom leidden we hem een donkere straat in?’

‘Omdat,’ antwoordde James beheerst, opzij kijkend om hun weerspiegeling te zien in een etalage. ‘I wil zien wie het is.’

‘Nee, James!’ fluisterde Lily die naar hem op keek. ‘Je bent niet wijs!’

‘Blijf achter me,’ zei James en Lily irriteerde zich toen ze merkte dat haar man zich nogal vermaakte. Hij draaide plotseling opnieuw en trok Lily een erg smal doodlopend steegje in. Direct duwde hij haar naar de zijkant en een paar treden op in een duister portiek. Hij stond voor haar, zijn toverstok opeens vooruit stekend van zijn hand. Behendig liet hij hem tussen zijn vingers draaien – een truukje dat hij en Sirius bijna het hele vijfde schooljaar hadden geoefend, overtuigd dat het hen er onverschrokken en listig uit liet zien.

Lily rolde met haar ogen.

Voetstappen klepperden over het trottoir buiten het steegje en een schaduw verscheen. Een ogenblik later rende een vorm de hoek om, het nauwe steegje in.

De figuur was dun en gekleed in een lange zwarte mantel. De kap was weggeleden waardoor zwart haar en een lange neus zichtbaar waren. Lily herkende de figuur onmiddellijk en haalde adem om te roepen, maar James was sneller. Hij sprong van de treden, blokkeerde de uitgang van de steeg en hief zijn toverstok.

“*Levicorpus,*” beval hij, maar zijn stem verdronk door de stem van de nieuwkomer die een fractie van een seconde sneller was met een ontwapeningsspreuk. Er was een flits en James’ toverstok draaide uit zijn hand en kletterde tussen een stapel vuilnisbakken aan het eind van het steegje.

‘Echt, Potter,’ beet de stem van de nieuwkomer, ‘Je moet eens proberen een paar nieuwe spreuken te leren.’

‘Severus!’ riep Lily die voorbij James schoot en tussen hen in ging staan. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Niets van wat jij waarschijnlijk denk, Evans. Die tijd is voorbij. Buiten dat zie ik geen noodzaak mezelf te verklaren.’

‘Je was ons aan het volgen,’ verklaarde James die naast zijn vrouw ging staan. ‘Niet precies het soort gedrag iemand zou verwachten van de volgende Zweinsteijn Dranken Meester.’

‘En onbeschermd wandelen door de drukke straten van een stad is niet iets wat je zou verwachten van twee mensen die gewaarschuwd zijn voor een mogelijke aanval.’

James keep zijn ogen tot spleetjes. ‘Hoe kun jij daarvan weten?’

Sneep zuchtte theatraal. ‘Voor een Griffioendor ben je een opmerkelijk achterdochtig man, Potter. Inderdaad, als de volgende Dranken Meester ben ik uitgenodigd in bepaalde vertrouwenskwesities. Laten we het daarbij laten.’

Lily keek Sneep in de ogen. ‘Maar Severus, waarom volgde je ons?’

Sneep ontmoette één moment Lily’s blik en keek dan weg, zijn toverstok liet hij zakken. Hij leek een moment te worstelen met zichzelf, dan gebaarde hij naar James en bekeek hem. ‘Omdat, Evans, deze man waar je jezelf aan verbonden hebt, zo arrogant en dwaas is om te geloven dat hij onaantastbaar is. Hij kan je niet beschermen. En als hij die plicht niet wil vervullen, dan moet een ander dat.’

‘Dat is genoeg,’ zei James zachtjes. ‘Ik heb genoeg gehoord. Kom op, Lil.’

‘Severus,’ zei Lily zacht een stap dichterbij naar de duistere figuur nemend. ‘Wat weet je hierover? Je weet meer dan je laat blijken, is het niet? Ik merk het.’

‘Lil, je kunt hem niet vertrouwen,’ zei James trekkend aan haar elleboog. ‘Voor zover wij weten zit hij tot zijn nek in met degene die tegen ons zijn.’

Sneep keek weer weg.

‘Ga,’ zei hij hol. ‘Hoe langer jullie hier staan, hoe gevaarlijker het is.’

James wendde zich naar Lily en ving haar blik. ‘Wacht hier. Ik ben zo terug.’ Ze knikte lichtjes maar met gefronste wenkbrauwen. James keek naar Sneep, maar de donkerharige man keek nog steeds een andere kant op, weigerend om James aan te kijken. James schudde walgend zijn hoofd en liep hem voorbij, in de richting van de vuilnisbakken aan het eind van het steegje. Terwijl hij zocht naar zijn toverstok, hoorde hij Lily en Sneep met gedempte stem praten. Sneep was zeker een gladde aal, maar ondanks alles was James er vrij zeker van dat hij ongevaarlijk was. Hij mopperde toen hij zich voorover boog, zoekend naar zijn toverstok tussen de roestige bakken en de rommel. Uiteindelijk vond hij hem vastgeklemd in de hoek van een schimmelige krant. Hij greep hem en veegde hem aan zijn spijkerbroek af toen hij terug liep naar het begin van de steeg. Hij stopte plotseling en keek omhoog, met zijn ogen onderzocht hij de gebouwen aan weerszijden van hem. Langzaam draaide hij zich en keek terug naar het doodlopende steegje. Een glimlach gleed over zijn gezicht.

‘Ik vond al dat deze steeg er bekend uitzag,’ zei hij bij zichzelf. Hij moest Sirius het vertellen als hij weer thuis was. Hoe lang geleden was het sinds die gedenkwaardige nacht? Vier, vijf jaar? Onmogelijk. Sirius zou waarschijnlijk lachen en vragen of zijn motorsporen nog in het wegdek afgetekend stonden. Remus zou het echter niet leuk vinden. Hij was het bijgelovige soort; waarschijnlijk was het een deel van wat hij zijn

“vloek” noemde. In een hoek gedreven worden in dezelfde steeg door de Dreuzelpolitie op een moment, en Snievilus op een ander was het soort van kosmische toevalligheid die Remus “belangrijk” zou vinden. James besloot dat hij het hem toch zou vertellen.

‘We gaan, Lil,’ zei hij haar naderend en met zijn rug naar Sneep toe. ‘De anderen zijn aan het wachten. Vorige keer dat we de baby bij Lupos en Pippeling achter lieten probeerden ze hem een pot met gestampte Smekkie in Alle Smaken te voeren.’

‘James,’ zei Lily zachtjes, kijkend naar Sneep. ‘Severus heeft met Kerst nergens om naar toe te gaan.’

‘James stopte en keek naar haar. ‘Dit ga je niet menen,’ mompelde hij. ‘Echt niet.’

‘Dat doe ik wel, jij beest. En ik weet dat jij het juiste zult doen.’

James slaakte een diepe zucht en keek over zijn schouder. Sneep had zijn toverstok weggeborgen en zijn kap weer opgezet. Terwijl James keek liep Sneep hem voorbij in de richting van de straat.

‘Hee, Severus,’ riep James vechtend zijn stem vlak te houden. ‘Euh. Sorry dat ik je wilde beheksen. Misschien probeer je echt te helpen. Misschien kan je iets terug doen voor je door je uit te nodigen om morgenavond bij ons te komen eten, hè? Lil heeft eend bereid, en Sirius, Remus en Peter zijn er ook. Het is dan net als vroeger.’

‘Net als vroeger,’ spotte Sneep zonder zich terug te draaien. Hij zuchtte. ‘Je hebt echt geen idee met wie je te maken hebt, is het? Je zou me uitnodigen naar je huis, me precies laten zien waar je woont, ondanks alles wat het Schoolhoofd je verteld heeft. Heb ik gelijk?’

‘Nou,’ antwoordde James wiens gezicht betrok. ‘Als je me probeert te vertellen dat je uiteindelijk niet te vertrouwen bent.’

‘Ik probeer je te vertellen dat je niemand kunt vertrouwen, Potter. Niet nu. Jij hebt Perkamentus en je vriendenkring. Laten we hopen dat je je vrienden zorgvuldig gekozen hebt, hoewel ik mijn twijfels heb. Maar je moet begrijpen dat zij die je zoeken voor niets zullen stoppen. Ze zullen niet aarzelen om te moorden en martelen. Totdat je grip krijgt op het gevaar waar je je in bevind, zul je het makkelijk blijven maken voor hen die je willen vernietigen. Dit kan goed je laatste waarschuwing zijn.’

‘Hoe komt het dat je zoveel weet,’ zei James met zijn ogen tot spleetjes geknepen en op de straat stappend om Sneep aan te kijken.

‘Perkamentus zei niets over moorden. Hij vertelde ons enkel over de profetie waardoor Hij Die Niet Genoemd Mag Worden en zijn waardeloze boevenbende in onze zoon geïnteresseerd kunnen zijn, en waarschuwde ons om uit te kijken en voorzichtig te zijn. Hij vertelde ons dat hij ons zou waarschuwen als het gevaar heftiger werd. Waarom zouden we jou geloven?’

‘Waar denk je dat het beetje informatie dat het Schoolhoofd heeft vandaan komt, Potter?’ siste Sneep plotseling en bewoog zich naar James zodat ze in de duisternis bijna met hun neuzen tegen elkaar aanstonden. ‘Dit zijn afschuwelijke tijden, tijden die vragen om het soort risico’s en opofferingen die een persoon als jij niet in staat is te bevatten. Sommigen van ons zijn bereid ons te wagen in de schaduwen, ten bate van ondankbare als jij. Sommigen van ons zijn bereid om verantwoordelijkheid op zich te nemen die anderen ontwijken. En waarom doen we dat? Nou...’

Sneep haperde en keek opzij naar Lily die met opengesperde ogen stond te kijken. Hij deed een stap terug en draaide weg. ‘Het maakt ook niet uit. Alles wat belangrijk is, is dat je luistert naar de waarschuwingen die je ontvangen hebt, Potter. Alles wat belangrijk is, is dat je begrijpt waar je tegenover staat. Daarna ligt je lot in je eigen handen.’

James bestudeerde de andere man, nog steeds met samengeknepen ogen. Uiteindelijk deed ook hij een stap terug en pakte Lily bij haar elleboog.

‘Jij ook een gelukkig kerstfeest, Severus,’ zei hij.

Een seconde later knalde er een luid gekraak door de verlaten steeg. Sneep keek op en zag dat Harry en Lily weg waren, Verdwijseld, terug naar hun huis. Slordig en argeloos, maar Sneep was niet verbaast. Hij schudde heel langzaam zijn hoofd, boos en verward over de verschillende emoties die door hem heen joegen. Hij had een enorm risico genomen om hen te volgen, naar ze uit te kijken, maar hij kon het niet helpen. Misschien werd het tijd voor een ander gesprek met het Schoolhoofd. Niet nu, maar snel. Hij zou Perkamentus niet alles vertellen; net genoeg om Lily te beschermen. Laten de Dooddoeners James maar te pakken nemen, maar niet haar. Het was een risico, maar Sneep raakte nogal gewent aan risico’s. Wat was het ergste dat kon gebeuren? Als hij ontdekt werd zou de Duistere Heer hem alleen maar doden.

Op sommige manieren, dacht Sneep, zou dat zelfs een opluchting zijn.

Met dat in gedachten, draaide hij zich en begon terug de straat door te lopen, zonder een bepaald doel.

r lag in Goderics Eind ook geen sneeuw. Peter

Pippeling hoorde het alarm in de keuken afgaan en schrok waardoor hij bijna het boek waar hij in aan het bladeren was liet vallen.

‘Da’s voor jou, Wormstaart,’ zei Remus. ‘Ik heb dat ding de vorige keer overgoten met jus. Schiet maar op voordat die verdraaide klok weer gaat en de baby wakker maakt.’

‘Ik ga al,’ morde Peter Pippeling die opstond en door de huiskamer heen liep. Het was te warm in het huis, zeker in de keuken en dat maakte hem mopperig. Sinds het moment dat hij zijn faunaat mogelijkheden had geperfectioneerd, vond hij dat gewone huiskamertemperaturen hem benauwde. In zijn ratvorm, verlangde hij naar de koele ruimten tussen de muren, de mufte hoeken van kelders, het rennen in vrijheid op tochtige zolders. Peter had het nooit aan iemand toegegeven, maar zijn rat persoonlijkheid leek zijn menselijke vorm te overspoelen. Er komt een dag, dacht hij, dat hij zou veranderen in een rat en zo zou blijven. Het leven was makkelijk als een rat. Geen van de jalousie of wedijverei van de mensenwereld. Alleen slapen en eten, rennen en piepen.

In de keuken opende hij de oven en keek naar de enorme gouden vogel. Voor hem zag die er gaar uit, maar wat wist hij? Hij probeerde zich te herinneren wat Lily had gezegd voor ze wegging, maar ze had zoveel gezegd dat het makkelijk was geweest om dit buiten te sluiten. Hij moest de eend omdraaien en de baby verschonen, of was het omgekeerd? Boven de oven begon opeens de koekoeksklok te slaan, waardoor het alarm geluid ontstond dat Peter had doen schrikken toen hij nog in de huiskamer was. De koekoek schoot uit de deurtjes en hing in de lucht voor Peter’s gezicht. De houten vleugels ontvouwden zich en het hoofd ging op en neer waardoor de bek open ging.

‘Gebraden Eend met Sinasappel Saus!’ zong de koekoek. ‘Nog twintig minuten laten bakken. Tijd om te overgieten! Tijd om te overgieten! Niemand houd van droog gevogelte!’

‘Hoe denken ze over gevlamgaarde koekoek?’ gromde Peter die zijn toverstok trok.

De koekoek koekkoekte zijn kop naar hem. ‘Je hoeft niet zo aangebrand te doen,’ tierde hij en trok zich toen terug in zijn huis, de deurtjes sloegen dicht voor Peter kon reageren.

Hij overgoot de vogel nogal onverschillig, niet zeker wetend hoe hij het eigenaardige kokervormige apparaat met de rubberen bal aan het eind moest hanteren. James had beloofd om het huis te moderniseren toen hij en Lily er kwamen wonen, maar hij had het nu te druk met de baby en Lily en zijn leuke leventje hier in niemandsland. Peter Pippeling haatte het platteland. Hij was opgeroeid in Londen en hield van ieder klein stukje ervan. Hij was opgegroeid in een bemiddeld gezin. Niet rijk, tenminste, vergeleken met Sirius, maar ze hadden een behoorlijke magische keuken. Hij sloot de hardhandig ovendeur.

Vanuit de huiskamer riep Remus, ‘Vecht die eend ineens terug?’

‘Sorry,’ riep Peter snel terug. ‘Hij glipte weg. Vette vingers van dat invet ding.’

‘Nou, doe zachtjes. Als je de baby wakker maakt, zijn er luiers te verschonen.’

‘Al goed Remus.’

Staand in de keuken was Peter woest op zichzelf. Hij was de laatste tijd vaak kwaad, zonder te begrijpen waarom. Remus, Sirius en James waren zijn beste vrienden en toch, vaker dan niet merkte hij dat hij liever kortaf tegen hen wilde zijn dan met hen te lachen. Hij was niet *kortaf* tegen hen natuurlijk, maar dat maakte het alleen maar erger. Van het beminnelijke, aardige dat hij in zijn eigen stem hoorde, walgde hij.

Hou je kop Remus, wilde hij roepen. Doe niet zo bazig. Wat weet jij dan? Daar zittend, helemaal alwetend en helemaal vol van jezelf. Wie is de Weerwolf hier? Ben ik dat? Nee, ik ben degene die jaren bezig is geweest om te leren hoe mijn faunaatvoorm te bereiken om zo met je mee te rennen wanneer je verandert, je beschermend van de wereld en de wereld van jou. En dit is hoe je je dankbaarheid toont? Mij rond commanderen als een geestelijk achterlijke huiself?

Peter ging naar het keukenraam en keek door zijn reflectie naar de Maan voorbij de kale bomen. Hij zuchtte en kalmeerde. Natuurlijk was dat niet wat Remus dacht, Remus had zijn dankbaarheid vele malen getoond. Ze behandelden Peter meestal zeer netjes, ja toch? In het raam knikte zijn reflectie langzaam. Maar Peter kende de waarheid. Geen van hen gaf het toe, maar ze wisten dat hij een vreemde man was. Hij was nooit zo zeker of zorgeloos als zij waren. Hij deed zijn best om als hen te zijn, om door het leven te gaan als zij deden, met de kop in de wind, een glans in de ogen en nooit terug kijkend. Diep binnenin echter, wist Peter dat, wat dapperheid in hen was, gemaakt was bij hem. Dat wat edel was in James, Remus en Sirius, was lafhartigheid bij hem. En die wetenschap was Peter's grootste angst dat de rest hem op een dag zou doorzien, en weten wat hij in werkelijkheid was; een rat in een menselijke vorm, en niet andersom.

Vorige week had Sirius, Peter apart genomen. Hij had die belachelijke motor van hem rondgevoerd en had Peter aangeboden om er een stukje met mee te gaan, zodat ze privé konden praten. Peter was bang voor de motor en zijn angst zorgde ervoor dat hij deze haatte. Hij stotterde iets over terug te moeten naar zijn flat en Sirius had met zijn hand gezwaaid met die zorgeloze, gemakkelijke houding alsof de hele wereld zou stoppen, enkel door de beweging van zijn hand. En misschien, had Peter jaloers gedacht, was dit voor Sirius zo.

'James en Lily hebben op een goed moment een Geheim Houder nodig,' had Sirius zachtjes gezegd, zijn benen zijdelings naast zijn motor en uitkijkend over de lengte van de laan voor hem. 'En ik heb nagedacht over wie dat het best kon zijn, Wormstaart. Ik denk erover om jou daarvoor voor te stellen. Wat denk je ervan?'

Peter wist dat de meeste mensen gestreeld zouden zijn door zo'n voorstel. Het was een grote eer, nietwaar?

Maar Peter voelde geen eer. Hij voelde woede en schaamte. Sirius vroeg het hem niet omdat hij de meest betrouwbare of eervolle was. Laat me niet lachen. Sirius stelde hem, Wormstaart, voor, omdat iedereen wist dat hij ongevaarlijk was. Anderen konden door kracht of door onverschrokkenheid of ijskoude onverschilligheid verraad plegen, maar niet Peter Pippeling. Hij was een rat, wat eigenlijk als je het goed beschouwde alleen maar een grote dikke muis is. Pippeling zou een goede Geheim Houder zijn, niet

omdat hij de beste kandidaat was, maar omdat hij de zwakste was en het meest bescheiden. Hij zou de Potters nooit verraden omdat hij daar, heel eenvoudig, te laf voor was.

Vorige week was het volle maan geweest. Als gebruikelijk waren zij vieren tegelijkertijd getransformeerd, weggestoven door de achtertuin naar het nabij gelegen bos: Remus, de wolf; James, de Gaffel; Sirius, de hond; en aan het eind, rennend om hen bij te houden als altijd, Peter de rat. Tegen de tijd dat zij het begin van het bos binnen renden, merkte Wormstaart dat hij verder achter lag dan gewoonlijk.

Misschien renden de anderen harder, zich niets aantrekkend om even op de rat te wachten tot die bij was, of misschien had Wormstaart zelf de achtervolging opgegeven. Misschien - hoewel, als dit waar was, was Wormstaart zelf zich er nauwelijks bewust van - dat hij achter wilde komen te liggen eenvoudig om te zien of de anderen zijn afwezigheid zouden bemerken. Als dat zijn reden was geweest, dan werd hij daar zuur in teleurgesteld; binnen enkele tellen was het lawaai van zijn vrienden hun dravende voetstappen volledig verloren in het dichte gebladerte en de inktzwarte nacht.

Maar Wormstaart werd niet volledig genegeerd. Iemand had hem inderdaad gevonden.

In de keuken, starend naar zijn eigen reflectie kon Peter het zich nauwelijks herinneren. Vaak waren de herinneringen aan de tijd die hij doorbracht als rat nogal wazig, maar zijn geheugen gaf het specifieke gevoel dat er iets opzettelijks bewolkt werd. Misschien zelfs, deels, verhindert. Het omringde zijn hoofd als een wolk steekmuggen die niet tot rust kwamen.

Er waren mannen geweest, die geheimzinnig door het bos slopen op zoek naar iets. Een van hen had Wormstaart ontdekt, hem herkend voor wat hij was en had hem gretig opgepakt. Wormstaart had doodsangsten uitgestaan; hij zou vermoord worden, en nog wel in zijn ratvorm. Maar toen had een van de figuren tot hem gesproken, mild, zacht, vleierend. Als een rat moest Wormstaart zich concentreren om de bedoeling van de woorden te vatten, maar hij begreep ze goed genoeg om een ding te weten: deze man was slecht, misschien het ergste soort van het kwaad denkbaar. Maar toch, tergend, zag deze man iets van waarde in Wormstaart.

‘Je wordt ondergewaardeerd, is het niet?’ ademde de zijdeachtige stem tegen de rat.

‘Ik zie het, ik voel het. Jouw “vrienden”, ze snappen niets van je ware mogelijkheden. Oh, maar ik wel. Ja, ik zie wat je werkelijk bent, mijn vriend. Ik kan een tovenaars zoals jij goed gebruiken. Je zult me opzoeken en ik zal je helpen om die grootsheid te bereiken. Jij, mij rat-achtige vriend, zal aantonen dat je veel belangrijker bent dan ieder van jou “vrienden” ooit konden voorstellen. Jij verlangt dit, is het niet. Ja...ja, dat doe je... meer dan iets... meer dan iets...’

‘Martel hem,’ had een van de andere vormen voorgesteld. ‘Laat hem ons het zien deze nacht. We weten dat hij in dit gebied woont.’

‘Zo ongeduldig,’ sprak de zijden stem glimlachend. ‘Zo gretig, Lucius. En toch zo onhandig. Jij mist verfiyndheid. Deze hier kan waardevoller zijn dan je weet. Voor zijn deel zullen we kijken... en wachten.’

De woorden maakte Wormstaart woest als een jeuk in het midden van zijn hersens. Ze joegen hem angst aan en hij was doodsbang dat ze hem alsnog zouden doden. Maar toen plotseling waren de figuren weg, verdwenen en krinkelende stromen van zwarte rook, hun speurtocht verlatend..., afgezegd.

Peter dacht te weten wie deze figuur in het bos was geweest. Hij dacht dat hij wist waar ze naar op zoek waren geweest. Hij zou nooit op zoek gaan naar de vreselijke stem natuurlijk. Nooit. Ondanks alles. Peter Pippeling zou nooit – kon nooit – zijn vrienden verraden. Maar Wormstaart daarin tegen...

Op dat moment ging de voordeur open waardoor een koude windgolf door het kleine huisje gleed. Lily’s stem kwam er met mee.

‘Hij wordt niet goed begrepen, James,’ zei ze. ‘En misschien heeft hij gelijk over jou. Jij bent opmerkelijk achterdochtig.’

‘Wie wordt er verkeerd begrepen?’ vroeg Remus, die zijn boek sloot en opkeek.

‘We kwamen Snievilus tegen, een paar straten vanaf de Wegisweg. Ik zal het hele verhaal vertellen zodra Sluipvoet er is. Ik wil allebei jullie gezichten op hetzelfde moment zien wanneer ik jullie vertel wat ik weet. Waar is hij eigenlijk?’

‘Hij is een paar rondjes gaan rennen in de achtertuinen,’ antwoordde Remus met rollende ogen. ‘Hij is niet zo’n lezer, weet je. Hij werd ongeveer een uur na jullie vertrek ongedurig, maar hij zal zo wel terug zijn.’

‘Hoe gaat het met mijn eend?’ vroeg Lily op weg naar de keuken en Peter passerend toen deze naar buiten kwam.

‘Vraag het de koekkoek als je het zeker wilt weten,’ reageerde hij. ‘Maar volgens mij kunnen we zo aan tafel.’

‘O, oh,’ zei Remus opstaand. ‘Iemand weet dat je thuis bent.’

‘Hij zal de deur gehoord hebben,’ zei James de trap omhoog kijkend in de richting van het geluid van een baby’s ferme gejammer.

‘Ik haal hem,’ verkondigde Lily verschijnend uit de keuken.

‘O, nee dat zul je niet,’ zei James snel de trap op lopend. ‘Hij zal eerst verschoond moeten worden, en dat betekent pappatijd. Haal jij die vogel uit de oven, daarna is hij voor jou.’

Remus glimlachte, ‘Wat een goede vader.’

‘Oh, als we Dreuzels waren geweest had hij eerder een opera uitgezeten dan een luierschoon,’ zei Lily die haar toverstok te voorschijn haalde. ‘Hagrid gaf ons een van die

nieuwe luierreinigingspotjes in de vorm van een Octodril en getweeën lachen ze zich een hoedje iedere keer als de luiers uit zijn mond komt, helemaal schoon en warm.'

'Klink ook leuk,' merkte Peter neer ploffend op de bank op.

'Hulp nodig?' riep Remus aankomend bij de keukendeur.

'Ik denk wel dat het me lukt om een eend te laten zweven uit de - nee, wacht!'

Er was het geluid van een dichtslaande deur en het gekletter van poten op tegels. Remus stapte behendig opzij toen een zwarte vorm voorbij raasde, recht door de huiskamer en in een stroom van koude buitenlucht de trappen op.

'Sirius!' riep Lily boos. 'Door jou liet ik bijna de - en kijk eens naar de modderzooi die je van mijn keukenvloer hebt gemaakt!'

'Ik zorg er wel voor,' zei Remus een glimlach onderdrukkend. Hij pakte zijn toverstok en stapte de keuken in.

Peter Pippeling zat op de bank en luisterde naar de geluiden van het huis; Remus en Lily kletsend in de keuken, Sirius en James boven, lachend. Korte tijd later kloste de twee mannen van de trap, Sirius voorop, gekleed in een zwarte broek en een huiselijk zwart "T" shirt met het woord STYX overduidelijk in witte letters geprint aan de voorkant, met James erachteraan met de baby rustend in zijn armen.

'Over presentjes gesproken,' zei Sirius. 'Ik liet een klein presentje achter in je buurvrouw's achtertuin.'

'Sirius!' kreette Lily vanuit de keuken.

'Wat? Het was een tuinkabouters! Geen echte natuurlijk. Een van die kleine standbeeldjes. Ik dacht dat ze daar wel van hield?'

'Als je dat soort geintjes blijft uithalen, mag je geen reservekleding hier meer in huis achterlaten,' riep Lily maar weinig kalmer.

'Nog een leuke tuinkabouters ook,' mompelde Sirius naar James leunend. 'Ik had hem van die onuitstaanbare ouwe vent aan het eind van de straat.'

'Helemaal verschoont en gelukkig,' zei James de baby in de armen van Peter leggend en neerstortend op een stoel in de buurt. Peter hield de baby vreemd vast en probeerde er naar te glimlachen. In zijn onhandige omarming, friemelde de baby en keek naar hem. Gewichtig zoog het kleine figuurtje op zijn lippen en klemde Peter's pink in zijn kleine vuist.

'Daar is tie,' kirde Lily, die verscheen uit de keuken en haar handen afveegde aan een keukendoek. 'Daar is mijn kleine Harry. Hebben je oma's goed voor je gezorgd?'

'Zo goed als zo'n knappe slapende baby nodig heeft,' zei Remus die bij Lily ging staan en neerkeek op het bundeltje in Peter's armen. Peter keek naar hen op en glimlachte schaapachtig.

‘Iedereen zegt dat hij Lily’s ogen heeft,’ zei James glimlachend naar zijn zoon. ‘Maar de rest van zijn bijzonder goede uiterlijk zijn puur Potter.’

‘Ik weet het niet,’ zei Sirius die plaatsnam op de bank naast Peter en over de baby leunde. ‘Hij is een beetje gewoon. Heeft nog iets nodig. Een moedervlek, of een tattoo zoals zijn peetoom Sirius. Iets kenmerkends.’

‘Hou jij je mond,’ zei Lily die de baby oppakte en hem liefdevol koesterde. ‘Hij is van top tot teen perfect. Ja toch? Ja, dat ben je. Mijn perfecte kleine Harry. Heb je honger? Hmm?’

Harry piepte een gelukkig babygeluid en nestelde zich in zijn moeders armen. Hij was te jong om te weten, maar hij was tevreden. Alles was goed in de wereld. Om hem heen waren gerust stellende gezichten en liefdevolle geluiden. Het was warm en geweldig in het huisje wat zijn wereld was en zijn buikje zou spoedig vol zijn. Tijd betekende niets voor zo’n kleine baby en dat was goed. Alles wat telde was het moment, en het moment, zolang het duurde voordat de wereld weer veranderde, was volmaakt. Voor zover het Harry betrof kon dit moment voor altijd duren.

Toen Lily haar zoon voedde terwijl de eend stond af te koelen boven op de oven, wachtend, zoals de traditie was voor Remus om hem aan te snijden, overdacht ze de avond.

Het was inderdaad moeilijk om je geen zorgen te maken. Hoe ondenkbaar als het was, er waren mensen daar buiten, geleid door de afschuwelijke Duistere Heer die kennelijk van plan was om haar perfecte kleine baby iets aan te doen. Met de hulp van de Orde hadden zij Kameoflagespreuken over het huisje uitgesproken, maar die waren verre van optimaal. Over niet al te lange tijd zouden ze meer drastische maatregelen moeten nemen, of Lily zou het lastig vinden om de slaap te vatten. Daarom, ondanks James afkeer van die arme, onbegrepen Severus, was ze heimelijk blij dat hij kennelijk over hen waakte. Hij was een verwarde en ongelukkige man en Lily voelde zich bezwaard over alles dat was (en niet was) voorgevallen tussen hen, maar ze vertrouwde hem. Ongeacht met wat of wie hij betrokken was – en Lily wilde de details van een dergelijke betrokkenheid niet weten – wist ze dat hij het nooit zou toestaan dat er iets ergs met haar of haar zoon zou gebeuren.

‘Als je echt om me geeft,’ had ze gefluisterd naar hem in het steegje, toen James op zoek was gegaan naar zijn toverstok, ‘dan herinner je je dit.’

En ze had het witte tasje geopend en de kleine pyjama eruit gehaald. Ze hield hem naar Severus, alsof ze wilde dat hij het aanraakte. Dat deed hij niet.

‘Je zult herinneren dat dit is waar ik meest in de wereld van houd,’ had ze gefluisterd, zijn gezicht en zijn zwarte ogen bestuderend. ‘Je kunt de keuzes die ik gemaakt heb haten, maar haat niet wat ik liefheb. Gebruik wat je weet om hem te beschermen. Je bent me niets schuldig, maar als je ooit iets om mij gegeven hebt, draag

dat dan op hem over. Hij kan het harder nodig hebben dan ik ooit deed. Alsjeblieft, Severus.'

Hij had niet geantwoord, maar dat was niet nodig geweest. Lily had de kleine pyjama terug in het tasje gedaan voor James bij haar terug kwam en Severus had gekeken, zijn ogen ondoorgrondelijk. Hij was niet foutloos, maar hij was bezorgd, zelfs als hij zich hierover haatte. Severus zou doen wat hij kon. Het was maar een kleine geruststelling, maar voor nu was dat genoeg.

Baby Harry straalde naar zijn moeder, gelukkig en tevreden. Het was zijn eerste Kerstmis en het was goed.

Buiten, stil en perfect begon het te sneeuwen.

Einde